

Ο ΘΑΝΑΤΟΠΟΙΝΙΤΗΣ

ΟΛΙΣ είχε νυχτώσει. Το νεαρό άντρώγιο έτοιμάζονταν να καθίσει στο τραπέζι με το παιδάκι τους...

— Σάτι, Άσσοιντα! της είπε ο άντρας της, προσπαθώντας να φανεί κάπως ψυχραιμότερος.

* Έλεϊτα γύρισε προς τόν άγνωστο και τόν ρώτησε :

— Τι ζητείτε, κύριε, τέτοια ώρα στο φτωχικό μου;

— Είμαι ένας θανατοποινίτης δραπέτης από τις φυλακές της Νεαπόλεως και ζητώ άσυλο, άποκηθήθε ο ξένος με τρεμάμενη φωνή.

* Η Άσσοιντα σηλώθηκε τότε με προθυμία και, δείχνοντας στον ξένο μια θέση στο τραπέζι τους, τού είπε με άπλότητα :

— Καλώς όρισατε στο φτωχικό μας ! ! *

Βρισκόμαστε στα μέσα του 16ου αιώνου, όταν οι εμφύλιοι πόλεμοι συντάραξαν ενόχληρη την Ιταλία. Τά δάση και ή βουνοκορφές ήσαν διαρκώς γεμάτες από αυτοεξοριστούς...

* Όταν σηλώθηκαν από το τραπέζι, ή Άσσοιντα πήγε ν' έτοιμάσει ένα κρεβάτι για τόν ξένο τους, μέσα σε μία κωμφούλα, όπου πολύ δύσκολα μπορούσε να τόν ανακαλύψει κανείς.

* Ο Άντζουλίνο—ο άντρας της— επέρασε τη νύχτα αυτή, χωρίς να κλείσει μάτι. Κάθε τόσο ένώντωνε τ' αυτιά του κ' άρογχαζώταν μίν άκούσει βήματα...

Τό πρωί, είδε ξαφνισμένος, τό χωριό γεμάτο από στρατιώτες, που είχαν φτάσει εκεί δλονυχτίς. Τρομαγμένος ο Άντζουλίνο, γύρισε σπίτι του και είδοποίησε τόν ξένο του να μη ξεμωτίσει καθόλου από τό καταφυγίο του.

* Έτσι ο Άντζουλίνο αναγκάστηκε να κρατήσει σπίτι του τόν άγνωστο εκείνον, άν και τά οικονομικά του δεν τού επέτρεπαν νά κάνει ξεχωριστές διατάξεις.

* Όσο για τόν δραπέτη, αυτός ήταν ένας σοβαρός κ' άμίλητος άνθρωπος. Την εύγνωμοσύνη του την έφανερώσε μονάχα με μία χειρονομία ή μ' ένα βλέμμα.

* Ένα βράδυ, καθώς έτρωγαν, ένας δυνατός χτύπος άκούστηκε στην πόρτα. Ο Άντζουλίνο προχώρησε στον φεγγίτη και κτύπησε

ξένο. Άμέσως ύστερα ξαναγύρισε και είπε με τρομαγμένη φωνή στον ξένο τού :

— Είνε ο Ζορντάνο! Τρέξε γρήγορα στο καταφυγίο σου. Δέν ξερείς πόσο κακός και φιλάργυρος εν' αυτός ο άνθρωπος! Είσαο χαμένος άν σε πάρη τό μάτι του ! ! *

* Ο ξένος έτρεξε νά κρυφθή, ενώ ή Άσσοιντα, τρέμοντας σύγχορη, σηλώθηκε ν' άνοίξη την πόρτα.

— Νόμισα πως δέν θα έλεγε να με δεχθήτε ! ! ! , είπε ο Ζορντάνο μαιώνοντας μέσα, ενώ ένα κερκό χαμόγελο ζωγραφιζόταν στα χείλη του.

— Και γιατί να μη σε δεχτούμε, σιόρ Ζορντάνο; ρώτησε ο Άντζουλίνο.

— Α, έτσι μου πέρασε από τό μυαλό... Μά είσατε μόνοι σας ; ! ! Μου φάνηκε πως άκουσα δυνατό κονδεντολό ! ! *

— Μπά ! ! ! , μόνι μας είμαστε. Κουδεντάζαμε με τό κορτσιάοι μας, τού είπε με άφέλεια ή Άσσοιντα.

— Τι καλά μανάτα μάς φέρεις τέτοια ώρα, σιόρ Ζορντάνο; τόν ερώτησε με άπορία ο Άντζουλίνο.

— Ηθθα να μάθο άν είστε σε θέση να με πληρώσετε ή όχι, απάντησε εκείνος, κυττάζοντας γύρω του με ίπωση.

— Θα τώθεια μ' όλη μου την καρδιά, μά δέν μπορώ, δέν έχω χρήματα, είπε άναστενάζοντας ο Άντζουλίνο.

— Τότε, φίλε μου, θ' αναγκαστώ να πουλήσω τό σπίτι σας και τό έπιπλό σας, γιατί δέν έννοω να έχω ούτε μία πεντάρα από τά λεφτά που σας δάνεισα.

Λέγοντας τά λόγια αυτά, ο Ζορντάνο πλησίασε ως τό τραπέζι που έτρωγαν.

— Διάβολε ! είπε ξαφνικά. Δέν φάνεσαι δά και τόσο στενοχωρημένος από παραδες, καμίνε Άντζουλίνο, αφού υπορείς κ' άγοράσεις τέτοιους σκούφους ! ! *

Και, λέγοντας αυτά, έπλησε στα χείρα του ένα βελούδινο σκούφο, που ο άγνωστος, φεύγοντας βιαστικά, είχε λησμονήσει στην καρέκλα του.

Τό άντρώγιο τόν κτύπησε αποσβολωμένο. Και ο Ζορντάνο εξακολούθησε άμέσως :

— Μά τί βλέπω ! ! ! . Τέσσερες καρέκλες και τέσσερα σερβίτιο ! ! ! . Σίγορα ο έρχομός μου θ' άνηγάριζε τόν συντρόφο σας.

* Ας φύγω λοιπόν, ! ! *

Και πωπαπατώντας, έκαμε να φύγη. Τη στιγμή όμως που βρίσκονταν στην έξώπορτα, βγήρισε και είπε :

— Δέχστετε έπαναστάτες ! Μή μου τό άρνήσθε, γιατί τό ξέρω πολύ καλά. Μή φοβάστε όμως και δέν έχω κωμιά διάθεσι να σας προσδώσω, γιατί τότε θα δήμευαν τό σπίτι σας κ' όλα τά υπάρχοντά σας και δέν θα μπορούσα να πάρω τά λεφτά που μου χρωστάτε. Άν λοιπόν, σε όχτώ ή μέρες δέν με πληρώσετε, θα βγάλω τά πράγματά σας σε πλειστηριασμό ! ! *

* Έκλεισε κατόπιν πίσω του με θρόνυο την έξώπορτα και χάθηκε μέσα στο σκοτάδι της νύχτας.

— Στις διαταγές σας, έκλαμώτε, είπε στον κόμητα ο Άντζουλίνο.

Είχε φτάσει πειά ή παραμονή της ήμέρας τού πλειστηριασμού. Ο Άντζουλίνο, βλέποντας ότι δέν μπορούσε να έξοφληση τό χρέος του, άποφάσισε να είδοποίηση τόν ξένο του. Και τό ίδιο βράδυ τού έφανερώσε, με συγμηνητικά λόγια, την κατάστασί του, πως έξ αιτίας του αναγκάστηκε να χρεωσθή, για να τόν διατηρήσει τόσον καιρό στο φτωχικό του.

Ο ξένος τόν άκούγε με συντημμένη καρδιά, χωρίς να μπορή να ξεστομίσω λέξι. Τέλος, είπε με διακρομημένα μάτια στον Άντζουλίνο, σπίνγοντας τό χέρι του :

— Είμαι τόσο φτωχός, όσο και σ' , καλέ μου φίλε, και δέν μπορώ να σε σώσω. Άλλά δέν θέλω να σ' επιβαρύνω περισσότερο. Άπόψε θα φύγω, αφού δέν μπορώ πειά να μείνω στο φτωχικό σου... *

* Ενόχτωσε. Ο Άντζουλίνο πήγε να κλείση την έξώπορτα τού σπι-

